98 vorsatlõpilõ jälgi kohe, ninn vanal pätsul linnä
jõita lasi, kohe ta efi tahtsi. Vihane mõtte-elli
tormas läbi pimme mõtte tuhat nelja, raput ja wapud
umma kuormat kõige süü pealle jälasi, — ent pe-ole
jälgi nii tinotet. Lõigi efi es aja tela „imelixu vorse"
jälast õra. Nui jo valge sai, naas kahurkõnõ ka jo õra
süsinä, kangõsa juostmisest, ja arun saama, et killuitil
midägi ei saa, ja nü süü jo ommetegi rallalõ ei põse,
kurgast kuormast. Tu jõit õige tarsprisi troarlid,
viel terve pooli päivä, kooni üte väega junrõ kusi-
kuklesõ pesä mano sai. Sõra kinbal kai nünõ hälle
meelega pealt, ninn koro „kaukti" õdva junrõ sipelda
linna jõse tormas, ninn kõal pikale lasi, rähertellema
naas, et sell süsi, omasõ vatputajasõ vabor saar.
Julgi ja kõwa mies kõik ka jün kõll kõigesõ jõrorsõ
kinni, ninn lasi kendal junrõ kannatusega, kahru kõle
all olla, — ent nui kahurkõnõ veel enämb sipler ja
rehkles, — putta tenä külge midägi kalge ja terävät
asja, — ninn ta pidi junrõ vale junnil, omma pehme
ja pasa vatsahobu rallalõ lasema. Nui karo tundse,
et ta raba oll, — pend ta tuhat nelja jõosdma, nii
et ta porrägi es julge kaija, lest tenä omar et kuni
mies tälle muido jõige juosõ, jalldi kinni nõk, ninn
vatputama nasskas. — Just sell samal tunnil, kuna
mies jõal kahunga kusi-kuklesõ pesa pääl rähertelli
koh kahr kinnsake münisi ja märisi, — linnas üte
junr pord kaarnit üle neide, nes kõik imeliske rähes-
sellejät kvonguteliema nassi, neile kuhalt ja kogoni
liigi lintsi, õtsõkni tahar naa neid kipsalõjid kuusk
lahutada. Nui kahr umasõ kuormasõ rabar sai, ja umma
tied tormas, — jo nattova ka kaarna õra, ninn lintsiva
umma tiedmise ja tied pitä edesi.
Ehnüd, kuna kõik müra ja kõra raidimu olli, pidi ka
mies umasõ olõki paigasõ, kusi-kuklesõ pesäsõ üles tulema,
sest nee meke jo lainkusõ ei pali, ka mudegi man, ker
neide läi johtup, peap õri lüdma minemä. Meer roomas
ka pesõst rällä, raput kendä ribatlikk kusi-kuklesõ kuhtes,

otse üte pun tükü, ninn naar pilleya kuklaste pesä 99
jõse tsuskma, kumpma, ja kaema, mis kõal temä küle
all küll pidi olõma. Jun tükiya tsurkin kunnisi mi-
dägi, ja meer naar kusi-kuklaste pesä ladja ajama,
mille taga jõig olli et väega illor vormitu ja puleeritu
nasõ nähtõvõle tulli. „Ohoh," ütel meer kenda mann,
„jün ongi jeo raha kasõ, mida kõik ilm, ja ka mi-
nagi teaks otsi. Kõwa mies arte kah efi pesa jõse,
Nergük ilosat kasti, mis kannir varse olli, ninn tälle
sai kindma tiedmine ja otsus kätte: leotama ongi
jeo kadama kuninga raha kasõ. Mehekene olli õigo
röömus, et nii autta ja kergeke, ninn nuol kogemake
kelli kasti üles olli löidnü. Ütsõ esi pundes veel:
Kor kasti kuld-võti? Kui mies kenda man nii mõ-
tõl, — silmas ta ütte läikivät, vaikesõ orjakesõ, pesõsõ
mõni jamm kaarõmbak. Ja läts sinna mans, ninn
võtt iloja läätsina orjakesõ üles ja — kuninga kasti kull-
võti olli ka kaek, mida vist üte kaarnas kõsõgi olli löidnü,
ninn kulgani lõsi olõsõ, kruugsõtamisõ ajal, linna vasa-
ra vaheh maalõ lasõma. ellekesene vutas nüni kalli
kõrvisega kasti mannu, tõsõs võtnü sinnä ette, ja nõr
umma, tus umma, võti jundä õdva umma peär mullu, ja
tenä löidja püord raha kasti rallale, kon üte pooli pääl
kõpõ kilges, tõsõsil puul, kuld kirgas. Ilma näpuga puttma-
da pend meer raha kasti usõ kinni, püord lukku, ninn
pend võtmõdi nõõriksega kindale kaala, mida inne
võtmõli perrä ei. — Sunrõ vainga sai meer varse raha
kasti ollgo pääle nõsta, minka tinä nüni upinade
sunrõsõ mõtlesõ välla rühke, lest ei tällgi kogoni lusti
ei olõ, mõti elajide kerkel õõd olla.
Kogoni õmis kumbel sai ta kõigo oigõmbalt mõtlesõ
vällä, kon ta vängä kuorma maha pond, ninn pääl hen-
da jalldi vällä puhes, edesi reismise tarbis. Olli ta oma
jao aigu puhanu, ninn omasõ kõigi kotisõ, mis tälle üles
olli, jugu kihä kinnitisõ võtnu, — kaard ta jalldi umma
kõrvisõ jälgi, ninn naar kõigega edesi aptma. Ehnü läts
ta paar päiva, kooni kuninga linna sai, ninn kõigega, kalli
vara kantaja, kuninga ette läts, kon ta kasti ja ka kull-võtmõ
kuninga kätte and, ker üli väega võimsa sai, jala pääle kalli